

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 355. Waarin het laatste hoofdstuk Miles Davis 1948-1953. In de vorige aflevering hoorden we "Tempus Fugit" en "Enigma" uit de session voor Blue Note op 20 april 1953, nu om te beginnen de vier daarna opgenomen stukken. In het sextet van trompettist Miles Davis: Jay Jay Johnson-trombone, Jimmy Heath-tenorsaxofoon, Gil Coggins-piano, Percy Heath-bas, Art Blakey-drums. Een thema van bassist Ray Brown uit het repertoire van de Dizzy Gillespie Big Band toen Brown daar bij speelde: "Ray's idea".

plaat 1

Miles Davis Sextet: Ray's idea (Ray Brown)
I/A/4 - 3:42 - Blue Note 5C38-60091

"Ray's idea", het was take 1. Gil Fuller wordt door Blue Note opgegeven als de componist van het volgende stuk; maar op andere plaatmerken wordt of alleen Dizzy Gillespie genoemd, of Fuller en Gillespie samen. Walter 'Gil' Fuller staat te boek als een van de belangrijke arrangeurs van de Gillespie Big Band, maar in recente informatie wordt daar sterk aan getwijfeld, hij zou anderen die arrangementen hebben laten maken, en er zijn eigen naam boven gezet. Hoe dan ook, dit is "I waited for you".

Plaat 2

Miles Davis Sextet: I waited for you (Gillespie, Fuller)
II/A/4 - 3:28 - Blue Note 5C38-60092

"I waited for you", destijds de 'theme song' -herkenningsmelodie van Gillespie's Big Band. Nu een compositie en arrangement voor dit Miles Davis Sextet van Jay Jay Johnson: "Kelo".

plaat 1

Miles Davis Sextet: Kelo (Jay Jay Johnson)
I/A/2 - 3:16 - Blue Note 5C38-60091

"Kelo" van Jay Jay Johnson. Het laatste stuk van de session was een bijdrage van Jimmy Heath. Er zijn twee takes van bekend in de eerste is de afwerking van het thema aan het slot wat slordig, maar de soli zijn dynamischer en avontuurlijker, dus koos ik die eerste. "C.T.A."

zelfde

Miles Davis Sextet: C.T.A. (Jimmy Heath)
I/B/5 - 3:31 - idem

Dat was de eerste take van het Jimmy Heath-stuk "C.T.A.", initialen van Chicago Transit Authority. Het Miles Davis Sextet speelde voor Blue Note in NYC, 20 april 1953. Miles Davis-trompet, Jay Jay Johnson-trombone, Jimmy Heath-tenorsaxofoon, Gil Coggins-piano, Percy Heath-bas, Art Blakey-drums. Het was de 3e Miles Davis platensessie dat jaar, de vierde en laatste was op 1° mei en nu weer voor Prestige. Niet zoals die voorgaande drie met een sextet, maar, wat mager, trompet plus ritmesectie: John Lewis-piano, Percy Heath-bas, Max Roach-drums. Lewis en Heath hadden met Milt Jackson en Kenny Clarke in december '52 al opnamen gemaakt onder de naam Modern Jazz Quartet, maar het zou tot '54 duren eer het kwartet 'on the road' ging. Max Roach speelde hier voor het laatst met Miles Davis op de plaat, twintig jaar later zei Davis tegen mij: "Max don't swing" Daar zal het voor hem toen al aan gelegen hebben. Ik laat u alle vier opgenomen stukken horen, het eerste was een thema dat Benny Carter in 1936 maakte: "When lights are low".

plaat 3

Miles Davis Quartet: When lights are low (Benny Carter)
B/2 - 3:23 - Prestige SMJ-6527

Benny Carter's "When lights are low". Nu een eigen stuk van Davis, hij zou het goed drie jaar later met zijn kwintet de definitieve plaatversie geven: "Tune up".

zelfde

Miles Davis Quartet: Tune up (Miles Davis)
B/3 - 3:51 - idem

"Tune up", voor alle zekerheid: het stemmen van de instrumenten, met name in een orkest. Het derde stuk kreeg in 1957 zijn definitieve vorm door Davis en een orkest o.l.v. Gil Evans: "Miles ahead".

zelfde

Miles Davis: Miles ahead (Miles Davis)
B/4 - 4:27 - idem

"Miles ahead". Het vierde en laatste stuk werd door Prestige uitgebracht onder de titel "Smooch" en als compositie van Miles Davis, de Schotse trompettist Ian Carr vermeldt in zijn standaardwerk 'Miles Davis, a critical biography', dat het gaat om de Charles Mingus compositie "Weird nightmare" die in 1946 voor het eerst op de plaat kwam, Mingus speelde het stuk als "Smooch" nog eens in 1958 en '60, dat laatste jaar ook onder de titel "Vassarlean". Het curieuze van deze Davis versie is dat Mingus piano speelt i.p.v. John Lewis. "Smooch".

ook van Miles Davis

zelfde

Miles Davis Quartet: Smooch (Mingus)
A/4 - 3:05 - idem

"Smooch", dat is een kus, compositie van Charles Mingus die hier piano speelde. Later ~~speelde~~^{noemde} hij het ook ~~als~~ "Vasserlean", en in een vocale versie ~~als~~ "Weird nightmare". Dit was het vierde en laatste stuk van de vierde en laatste Miles Davis platensessie in 1953, op 19 mei in NYC voor Prestige met Percy Heath-bas en Max Roach-drums, in de eerste drie stukken was John Lewis de pianist.

~~het~~ ^{dat} ~~duurde~~ tot 6 maart 1954 voor Davis weer op de plaat kwam, ~~dat~~ zou 't begin zijn van een van de meest opzienbarende carrières van een jazzmusicus, een carrière die meer dan dertig jaar later nog steeds in beweging was. Bij die start in '54 was Davis na vier jaar clean, hij had zonder hulp 'cold turkey' afgekickt, maar de muzikale resultaten daarvan zullen pas over geruime tijd in de NOS Jazzgeschiedenis te horen zijn, want voor 1948-1953 is het hier afgelopen met het hoofdstuk Miles Davis, ~~hij was toen~~ 27 jaar oud. Volgende week: Bud Powell. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 355, Mdr.

NA 147661

34:52

0 0 0 0 0

Op 4. 30. 10. 86